

prvý soud zabýval jen tím, zda byl disciplinární nález po stránce formální správný, nepřezkoumav ho co do důvodnosti i po stránce materiální. Než již nejvyšší soud vídeňský ve svém plenissimárním usnesení ze dne 22. prosince 1910, Praes. 231/8, judikát 191 vyslovil zásadu, že disciplinární nálezy, které byly vydány proti t. zv. smluvním úředníkům státu nebo proti jiným zřízencům ve službách veřejných na podkladě smluvního závazku, nelze v pořadu práva materiálně přezkoumávat, a že tu tedy platí ustanovení § 268 c. ř. s. o vázanosti soudu civilního odsuzujícím disciplinárním nálezem. Čsl. nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. května 1926 Rv I 17/26 čís. 6059 sb. n. s. jde ještě dále než shora citovaný judikát, který připouští přezkoumání disciplinárního nálezu soudem po té stránce, zda došlo k němu podle rozhodujících ustanovení formálně správně, a dovozuje, že zkoumání soudu nesmí zasahovati do pravomoci disciplinárního úřadu, nýbrž musí se omeziti na otázku, zda se úřad ve výroku o trestu držel v mezích své pravomoci a je nepřekročil, takže přezkum měl by jen tehdy účinek pro zřízence příznivý, kdyby byl disciplinární úřad vyslovil trest, jenž na čin, jímž byl zřízenec uznán vinným, v zákoně není dovolen. Není tedy neúplnosti řízení v tom, že první soud odepřel zabývati se disciplinárním nálezem po stránce materiální.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud právem nezkoumal správnost disciplinárního nálezu ze dne 31. března 1931 po stránce materiální a právem poukázal k rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu čís. 6059 sb. n. s. Na zásadě vyslovené v tomto rozhodnutí, které vydáno bylo s hlediska tehdy platného nařízení veškerého ministerstva ze dne 25. ledna 1914 čís. 21 ř. z., nic se nemění tím, že pro poměr žalobkyně přichází nyní v úvahu zákon ze dne 24. června 1926 čís. 103 sb. z. a n. a vládní nařízení ze dne 7. července 1926, čís. 113 sb. z. a n., protože předpisy tohoto nařízení o tom, jak se stihá porušení služebních povinností (§ 47 a násl.), neuchylují se v podstatě od předpisů § 24 a násl. nařízení čís. 21/14 ř. z. Zásadní otázka, zda soud může přezkoumávat pravoplatné nálezy disciplinární a v jakém rozsahu, zůstala nedotčena a nebyla dotčena ani zákonem ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n., kterého tu nelze použiti již proto, že správní úřad nerozhodoval o soukromoprávních nárocích žalobkyně, nýbrž disciplinárním řízením a disciplinárním nálezem uznal v rámci § 52 nařízení čís. 113/26 na propuštění žalobkyně. Dovolatelka neprávem se dovolává nařízení ze dne 13. ledna 1928 čís. 8 sb. z. a n. v §§ 68 a 71. Předpis § 68 o tom, že každé rozhodnutí má býti označeno jako výměr, nelze zajisté vykládati tak, že by vyřízení bez takového označení bylo nicotné a bez právní relevance.

Čís. 13341.

Opomenul-li v nesporném řízení rekursní soud v důvodech svého usnesení rekurs vyřídití úplně, jest jeho usnesení zmatečné podle § 41 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. března 1934, R II 48/34.)

Soud první stolice zamítl návrh manželského otce, by mu bylo dítě vydáno do výchovy a výživy, a uložil otci, by platil na výživu dítěte měsíční příspěvky. V rekursu napadl otec usnesení prvního soudu v obou směrech. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, ale v důvodech se zabýval jen otázkou vydání dítěte do výchovy a výživy otcovy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu otcovu v otázce vydání dítěte, vyhověl mu však v otázce placení výživného, zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by v tomto směru rozhodl o otcovu rekursu.

Důvody:

Otec namítal v rekursu, že není povinen platiti výživné a že nemůže platiti výživné prvním soudem mu uložené. Rekursní soud opomenul rekurs v tomto směru v důvodech svého usnesení vyříditi, proto v této části jest napadené usnesení postrádající jakéhokoliv odůvodnění tak nedostatečné, že bezpečně je ani přezkoumati nelze, a proto je v této části zmatečné podle § 41 (2) zák. čís. 100/31.

Čís. 13342.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Ustanovení § 29 zákona o pracovních soudech o patnáctidenní odvolací lhůtě platí jen o odvolání z rozsudku pracovního soudu a o odvolání z rozsudku zvláštního oddělení okresního soudu pro spory pracovní, nevztahuje se však na řízení v pracovních sporech projednávaných před řádnými okresními soudy v místech, kde nejsou v činnosti ani pracovní soudy ani zvláštní oddělení okresních soudů pro spory pracovní.

(Rozh. ze dne 2. března 1934, R II 79/34.)

Ve sporu, náležejícím jinak před pracovní soudy, rozhodoval v první stolici okresní soud (§ 42 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.). Odvolání podané patnáctý den po doručení rozsudku prvního soudu odmítl první soud jako opožděné. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by ve věci dále jednal. Důvody: Soud první stolice odmítl odvolání žalující strany jako opožděné proto, že bylo podáno až patnáctý den na soud, přehlédl však, že v souzeném případě jde o žalobu z pracovního poměru, takže lhůta k odvolání z rozsudku činí 15 dnů (§ 29 zák. čís. 131 z r. 1931 sb. z. a n.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolací rekurs správně dovozuje, že zvláštní předpis § 29 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. platí jen o odvolání z rozsudku pracovního soudu a podle § 4 odst. (2) téhož zákona i o odvolání z roz-